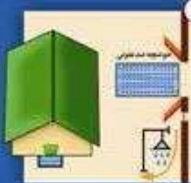
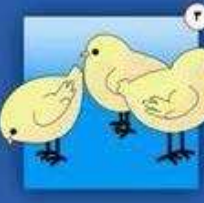
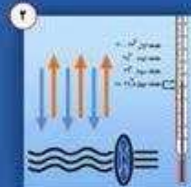
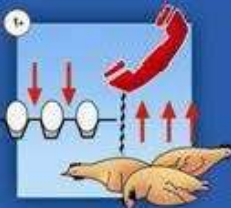

روشهای کنترل

بیماری های تنفسی طیور (آنفلوانزا، برونشیت و...)

ورود افراد متفرقه به فارم ممنوع

مدیریت صحیح

- ۱- شستشو و ضد عفونی کلیه سالن های مرغداری و انبار دان قبل و بعد از جوجه ریزی .
- ۲- تأمین تهویه ، دما و رطوبت مناسب (۴۰ تا ۷۰ درصد) .
- ۳- تهیه دان و جوجه یکروزه از منابع مطمئن و عدم استفاده از دان سایر مرغداری ها .

رعایت دقیق اصول قرنطینه ای (امنیت زیستی)

- ۴- جلوگیری از ورود پرندگان وحشی و مهاجر به سالن مرغداری و انبار دان (از طریق نصب توری) .
- ۵- احداث حوضچه ضد عفونی در محل ورودی مرغداری ، انبار دان و سالن های پرورش .
- ۶- ایجاد حصار اطراف مرغداری .
- ۷- اختصاص لباس ، جکمه ، دستکش ، ماسک و کلاه ، مناسب برای کارکنان و بازدید کنندگان .
- ۸- کنترل بهداشتی تردد کارکنان مرغداری و کاهش تردهای غیر ضروری .

رعایت اصول بهداشتی و پیشگیری

- ۹- اجرای برنامه مایه کوبی پیشنهادی سازمان دامپزشکی کشور .
- ۱۰- اعلام سریع تلفات غیر متعارف و آفت تولید به شبکه دامپزشکی منطقه .
- ۱۱- جمع آوری ، انبار کردن ، ضد عفونی و حمل بهداشتی کود .
- ۱۲- سوزاندن یا دفن بهداشتی تلفات و ضایعات .

شبکه دامپزشکی برخوردار

بیماری های تنفسی طیور

بیماری های تنفسی طیور از جمله مواردی هستند که با توجه به شیوع فراوان آنها در ایران و روش های درمانی متفاوت از اهمیت فوق العاده برخوردار می باشند.

بیماری های رایج و مهمی وجود دارند، که می توانند سیستم تنفسی (مجاری هوا، شش ها و کیسه های هوایی) ماکیان را تحت تاثیر قرار دهند.

در بسیاری از موارد ممکن است بیماری تنفسی مشاهده شده در یک گله، متعاقب یک بیماری دیگر بوجود آید . در برخی موارد مانند کوریزای عفونی یا لارنگوتراکیت عفونی، بیماری ممکن است ابتدای مجاری تنفسی را درگیر نماید. بیماری زاهای گوناگونی مانند گونه هایی از ویروس، باکتری ها و قارچ ها می توانند آغازگر بیماری در ماکیان باشند.

عوامل محیطی نیز ممکن است سبب تقویت این بیماری زها شوند . سیستم های نوین پرورش به علت تراکم زیاد و یکنواختی ژنتیکی، نسبت به هزینه های اقتصادی بالای ناشی از شیوع بیماری ها، حساس هستند. بیماری های نیوکاسل ، سالمونلوز و آنفلوآنزای پرندگان نگران کننده ترین بیماری ها از دیدگاه اقتصادی و سلامت جوامع انسانی هستند.

• استریتوکوکوزیس حاد:

۱. ترشحات خون آلود در نای و ریه

• وبای طیور:

۱. تورم ریه ها همراه با تجمع چرک در آنها

۲. صفحات کازنوزی در نای

۳. پرخونی کبد همراه با لکه های نکروتیک در سطح آن

۴. تورم روده ها، اوبدوکت، طحال و قلب

• کلی باسیلوز:

۱. تورم خون آلود در نای

۲. تورم و عفونت پرده های اطراف قلب، کبد و محوطه شکمی

۳. خونریزی و تیرگی عضلات به ویژه در لاشه ها

• CRD

۱. تورم همراه با اکسودای موکونیدی در نای

۲. ترشحات نسبتاً غلیظ از چشم و بینی و گاهی انسداد کامل سوراخ های بینی

۳. شنیده شدن صدای تنفسی مشخص در سالن شبیه خرخر کردن

۴. کدورت کیسه هوایی و مشاهده چرک پنییری در آنها

• آبله

۱. صفحات کازنوزی در نای

۲. دانه های آبله (تاول و زگیل) در ناحیه سر

۳. خونریزی در پیش معده و روده باریک

۴. جراحات داخل حفره دهان

آبله مرغان/ آبله ماکیان/ زخم سر/ دیفتری پرندگان :

بسیاری از ماکیان صنعتی، بوقلمون ها، قرقاول ها، بلدرچین ها، مرغابی ها، طوطی ها و سینه پهن ها (ratites) در تمام سنن حساس اند. دو نوع آبله مرغان وجود دارد:

* فرم خشک که باعث ایجاد ضایعات زگیل مانند در نواحی بدون پر می گردد (سر، پاها، مخرج و ...). ضایعات پس از حدود دو هفته بهبود می یابند. اگر زخم ها قبل از بهبودی کامل خارج شوند، سطح زیرین آن ها جریحه دار و خون آلود هستند. کاهش بازده و عقب افتادن از رشد، از علائم مشخص آبله مرغان است. در طیور تخم گذار، آلودگی منجر به کاهش زودگذر تولید تخم مرغ می گردد.

* فرم مرطوب که در آن ضایعاتی شبیه آفت در دهان، حلق، حنجره و نای به وجود می آید. فرم مرطوب ممکن است باعث ایجاد ناراحتی های تنفسی به دلیل مسدود شدن بخش بالایی مسیر عبور هوا گردد.

ماکیان ممکن است در هر زمانی تحت تاثیر یک و یا هر دو فرم آبله مرغان قرار گیرند.

آبله مرغان به وسیله ارتباط مستقیم بین پرندگان آلوده و حساس و یا توسط پشه ها منتقل می گردد. هم چنین زخم های آلوده به ویروس نیز می توانند از پرندگان آلوده جدا شده و به عنوان منبع آلودگی مطرح گردند. ویروس آبله می تواند وارد جریان خون شده و به داخل چشم، زخم های پوستی یا مسیر تنفسی وارد گردد.

پشه ها از راه خوردن خون پرندگان آلوده به آبله مرغان، آلوده می گردند. شواهدی وجود دارند که بیان می نمایند پشه ها در تمام طول زندگی خود، عفونت را باقی می مانند. پشه ها به عنوان مخزن اولیه و منتشرکننده آبله ماکیان در مورد پرندگان مطرح می باشند. گونه های مختلف پشه ها می توانند آبله مرغان را انتقال دهند. اغلب پشه ها در طول زمستان و در طیوری که در فضای بسته نگه داری می شوند، بیماری را منتقل می کنند. شیوع بیماری در زمستان و اوایل بهار رخ می دهد.

• نیوکاسل

۱. ترشحات در نای

۲. خونریزی در ابتدای پیش معده و گاهی سنگدان

۳. اولسر (زخم) در روده ها

۴. اسهال سبز

۵. خونریزی در چربی اطراف قلب

۶. باز کردن دهان در زمان تنفس (دهنک زدن)

۷. علائم عصبی مانند پیچش گردن و گاهی بروز فلجی

۸. شنیده شدن صدای تنفسی

بیماری نیوکاسل/ پونوموانسفالیت: (ND)

فرم بسیار واگیر و کشنده بیماری نیوکاسل به عنوان viscerotropic حمله کننده به اندام های داخلی) بیماری نیوکاسل ولوژنیک (VVND)، بیماری نیوکاسل وحشی (exotic) و یا بیماری نیوکاسل آسیایی (Asiatic) شناخته می شود. VVND در حال حاضر در صنعت طیور ایالات متحده وجود ندارد.

بیماری نیوکاسل تمام پرندگان در تمامی سنین را درگیر می نماید. انسان ها و سایر پستانداران نیز به نیوکاسل حساس اند؛ در این گونه ها بیماری منجر به التهاب خفیف ملتحمه چشم می گردد. سه فرم از بیماری نیوکاسل وجود دارد: بیماری زای خفیف (لنتوژنیک)، بیماری زای متوسط (مزوژنیک) و بیماری زای شدید (ولوژنیک). بیماری نیوکاسل با حضور ناگهانی علائم بالینی که شامل: صدایی شبیه صدای سوت (در ماکیان)، آبریزش از سوراخ های بینی، سختی در تنفس، نفس نفس زدن، تورم در صورت، فلجی، لرزش و پیچ خوردگی گردن (علامت درگیری سیستم اعصاب مرکزی) می باشند، ظاهر می گردد. مرگ و میر از ۱۰ تا ۸۰ درصد، بسته به شدت بیماری زایی متفاوت است. هم چنین در طیور تخم گذار بالغ علائم شامل: کاهش مصرف غذا و آب و افت تولید تخم مرغ می باشند.

ویروس نیوکاسل از فواصل نزدیک توسط قطرات ریز هوا و یا کفش های آلوده، افرادی که با پرندگان در ارتباط اند مانند: تغذیه کنندگان، بازدیدکنندگان، لاستیک خودروها، تجهیزات کثیف و آلوده، کیسه ها و ظروف غذا، جعبه ها و پرندگان وحشی منتقل می گردد. ویروس نیوکاسل می تواند تخم مرغ را نیز آلوده نماید ولی جنین های آلوده به نیوکاسل قبل از خروج از تخم می میرند. در طیور زنده، ویروس به مایعات بدن، ترشحات، مدفوع و تنفس نیز وارد می شود.

• تورم عفونی مزمن نای و حنجره

۱. باز کردن دهان در زمان تنفس

۲. شنیده شدن صداهای تنفسی

۳. تورم اطراف چشم

۴. تورم نای

۵. ترشحات موکونیدی از چشم که به مرور زمان غلیظ تر شده و در نهایت تبدیل به رسوب می شوند

۶. شیوع عمده پس از بلوغ

لارنگوتراکنیت عفونی: (ILT)

ماکیان و قرقاول ها تحت تاثیر لارنگوتراکنیت قرار می گیرند. ماکیان ۱۴ هفته به بالا نسبت به ماکیان جوان حساس ترند. اکثرا لارنگوتراکنیت در مرغ های بالغ شیوع می یابد. در سال های اخیر، لارنگوتراکنیت منجر به ایجاد مشکلات تنفسی قابل توجهی در جوجه های گوشتی بالاتر از ۳ هفته شده است؛ به خصوص در فصول سردتر سال. اعتقاد بر این است که واکنش های لارنگوتراکنیت عامل انتشار بیماری در بین گله های پرندگان می باشد.

نشانه های بالینی: معمولاً در ابتدا، اولین نکته قابل توجه آبریزش از چشم هاست. طیور بیمار آرام هستند زیرا تنفس مشکل می گردد. سرفه، عطسه و تکان دادن سر به منظور خارج کردن آگزودایی که در نای جمع شده است مشاهده می گردد. طیور سر و گردن خود را می کشند تا تنفس راحت تر صورت بگیرد (معمولاً به این حالت "تنفس پمپی" می گویند). استنشاق و تنفس با صدای خس خس همراه است. آگزودای خونی و لخته های سرمی در پرندگان مبتلا از نای خارج می گردد. بسیاری از پرندگان به دلیل مسدود شدن نای در هنگامی که پلاک های نایی آزاد می شوند، می میرند. لارنگوتراکنیت عفونی منشا تنفسی دارد. لارنگوتراکنیت از گله ای به گله دیگر توسط لباس های آلوده، کفش ها، لاستیک

خودروها و ... منتشر می شود. پرندگان مبتلا پس از بهبودی در طول زندگی حامل باقی می مانند. لارنگوتراکنیت ممکن است پرندگان خاص مانند: پرندگان نمایشی و طیوری که به منظور تفریح و سرگرمی پرورش می یابند را نیز آلوده سازد.

• برونشیت عفونی

۱. باز کردن دهان در زمان تنفس
۲. ترشحات آبیکی از چشم و بینی
۳. شنیده شدن صداهای تنفسی
۴. تورم نای همراه با اکسودای موکونیدی
۵. چرک پنیری در محل دوشاخه نای
۶. پنومونی در بخش هایی از ریه

برونشیت عفونی: (IB)

برونشیت عفونی فقط بیماری ماکیان است. بیماری مشابهی در بلدرچین باب وایت (برونشیت بلدرچین) وجود دارد ولی توسط ویروس متفاوتی ایجاد می گردد. شدن برونشیت عفونی تحت تاثیر سن و وضعیت ایمنی گله، وضعیت محیط و حضور سایر بیماری ها قرار دارد. ماکیان مبتلا صدایی شبیه سوت زدن دارند و ترشحات آبیکی از چشم ها و سوراخ های بینی شان جاری می گردد. در طیور جوان، سختی در تنفس به همراه نفس نفس زدن دیده می شود. در شب هنگامی که پرندگان استراحت می کنند، صداهای تنفسی قابل توجه اند. تولید تخم مرغ نیز به طور چشم گیری افت می کند. تولید طی ۵ یا ۶ هفته به حالت اول بر می گردد ولی به میزان کمتر.

ویروس برونشیت عفونی بافت های زیادی از بدن را آلوده می نماید که شامل مسیر تناسلی هم می گردد. پوسته تخم مرغ خشن و زبر شده و سفیده هم آبیکی می گردد.

انتقال: برونشیت عفونی بیماری بسیار واگیر پرندگان است. این بیماری به وسیله هوا، بسته های غذا، پرندگان تلف شده آلوده، جایگاه آلوده و جوندگان پخش می شود. ویروس می تواند به تخم مرغ هم منتقل شود؛ اگرچه جنین آلوده معمولا از بین می رود.

درمان اختصاصی برای برونشیت عفونی وجود ندارد. آنتی بیوتیک ها به مدت ۳ تا ۵ روز برای کمک به مبارزه با آلودگی های ثانویه باکتریایی مناسب اند. افزایش دمای سالن به میزان ۵ درجه فارنهایت برای جوجه های با سن پایین تا متوقف شدن علائم و نشانه ها مفید است.

برای جوجه های با سن بالاتر می توان از دان آردی مرطوب و گرم استفاده نمود.

• سنگامور

۱. باز کردن دهان در زمان تنفس
۲. خروج ترشحات خونی از دهان
۳. تکان دادن سر و گردن در زمان تنفس
۴. مشاهده کرم های قرمز رنگ سنگامور نر و ماده به شکل ۷ چسبیده به مخاط نای

• آسپرژیلوس

۱. نفس نفس زدن
۲. عدم وجود صدای تنفسی
۳. چرک پنیری در محل نای و دوشاخه نای
۴. دانه های ارزنی زرد رنگ در نای، کیسه هوایی و ریه
۵. ترشحات سفید رنگ کازنوزی زیر پلک چشم که به راحتی جدا می شوند

آسپرژیلوزیز/ ذات الریه مرغان تخم گذار/ ذات الریه قارچی:

هنگامی که منشا این بیماری در هجری تشخیص داده شد، به آن ذات الریه مرغان تخم گذار گفتند. در پرندگان مسن، بیماری آسپرژیلوزیز نامیده می شود. تمام پرندگان (ماکیان، کبوترها، قناری و انواع گونه های پرندگان باغ وحش)، حیوانات، انسان ها و گیاهان حساس اند.

آسپرژیلوزیز به صورت یک بیماری حاد در پرندگان جوان و یک بیماری مزمن در طیور بالغ رخ می دهد. پرندگان جوان دچار سختی تنفس و تنفس با دهان باز می شوند. از نظر ویژگی ها، آن ها هیچ گونه خس خس یا صدای تنفسی که وابسته به آسپرژیلوزیز باشد، ندارند. مصرف غذا کاهش می یابد. گاهی اوقات به دلیل تولید سموم قارچی، فلجی و تشنج هم مشاهده می شود. مرگ و میر در طیور جوان بین ۵ تا ۲۰ درصد است ام این عدد تا ۵۰ درصد هم می تواند افزایش یابد. پرندگان بالغ ناراحتی های تنفسی، کاهش مصرف غذا و ممکن است پوست آبی و تیره داشته باشند (سیانوزه). اختلالات عصبی مانند: پیچش گردن ممکن است در تعداد کمی از پرندگان اتفاق افتد. تلفات در پرندگان بالغ کمتر از ۵ درصد است. آسپرژیلوزیز توسط قارچ ها ایجاد می شود. این قارچ ها در دمای اتاق و بالاتر به خوبی رشد می کنند. تمام ضایعات و مواد محوطه پرورش (فضولات گیاهی، پوست بادام زمینی، خاک اره، کود گیاهی، پوست درخت، پوشال) می توانند آلوده به آسپرژیلوس باشند. غذا و آب برای شناسایی منبع آلودگی باید مدنظر قرار گیرند.

• کریزا

۱. تورم سینوس های ناحیه سر
۲. ترشحات آبکی بینی
۳. عطسه

کوریزای عفونی: roup /

ماکیان، قرقاول ها و مرغ گینه درگیر می شوند.. در گله های طیوری که برای تفریح و سرگرمی اندف معمول است. تورم اطراف صورت، بوی چرک، ترشحات غلیظ چسبیده از سوراخ های بینی و چشم ها، اختلال در تنفس و خس خس کردن (صدای غیر طبیعی تنفس) از نشانه های معمول درمانگاهی است. پلک ها دچار سوزش شده و به هم می چسبند. پرندگان ممکن است دچار اسهال شده و از رشد باز مانند تلفات ناشی از کوریزا معمولا اندک است ولی آلودگی باعث کاهش تولید تخم مرغ و افزایش حضور و یا شدت سایر بیماری ها می گردد. مرگ و میر می تواند به بیش از ۵۰ درصد برسد، اما معمولا بیش از ۵۰ درصد نمی شود. شکل بالینی بیماری بسته به حدت عامل بیماری زا و حضور سایر بیماری های عفونی مانند مایکوپلاسموزیز، از چند روز تا ۲ یا ۳ ماه طول می کشد.

کوریزا در ابتدا از طریق تماس مستقیم پرند با پرند انتقال می یابد. این انتقال از پرندگان آلوده به گله های طیور منتقل می گردد؛ هم چنین پرندگانی که پس از بیماری بهبودی می یابند، حامل ارگانیزم باقی مانده و به صورت متناوب در طول زندگی شان، آن را دفع می نمایند. مناطقی که خطر انتقال بیماری را افزایش می دهند، عبارتند از: نمایشگاه های پرندگان، مراکز تجاری و داد و ستد پرندگان و مراکز فروش پرندگان زنده. پرندگان بالغ آلوده که بیماری را ظاهر نکرده اند و به گله ها اضافه می شوند، منشا معمول شیوع بیماری اند. در یک گله، استنشاق ذرات هوا، قطرات تنفسی و استفاده از غذا و

یا آب آلوده از روش های معمول گسترش بیماری است.

• آنفلانزا

۱. خونریزی در غشاهای موكوسی از جمله پلك چشم

۲. تیره شدن رنگ تاج و ریش

آنفلانزای پرندگان: (AI)

آنفلانزای پرندگان می تواند در اکثر-نه تمام- گونه های پرندگان رخ دهد. آنفلانزای پرندگان به سویه های بیماری زای خفیف یا شدید تقسیم می شوند. فرم خفیف باعث ایجاد بی میلی، از دست رفتن اشتها، ناراحتی های تنفسی، اسهال، کاهش زودگذر تولید تخم مرغ و تلفات کم می شود. فرم بیماری زای شدید، باعث تورم صورت، تاج و ریش آبی رنگ و دهیدراسیون به همراه ناراحتی های تنفسی می گردد. نقاط تیره قرمز و سفید در پاها و تاج ماکیان گسترش می یابند. از سوراخ های بینی ترشحاتی به رنگ خون جاری می گردد. تلفات می تواند از محدوده کم تا ۱۰۰ درصد برسد. تقلاهای ناگهانی به تلفات کل می افزاید. تولید تخم مرغ و جوجه درآوری کاهش می یابد. این بیماری تولید پوسته نرم و تخم مرغ های بدون پوسته را افزایش می دهد.

ویروس آنفلانزای پرندگان در دمای معمولی برای مدت طولانی و در مواد یخ زده، به طور نامحدود زنده می ماند. بیماری می تواند از طریق لاشه های آلوده و کودهایی که به طور نامناسبی در دسترس قرار دارند، انتشار یابد. آنفلانزای پرندگان می تواند از طریق کفش های آلوده، لباس، جعبه ها و سایر تجهیزات گسترش یابد. حشرات و جوندگان به صورت مکانیکی، ویروس را حمل کرده و طیور حساس را آلوده می نمایند.

کلامیدیوز/ اورنیتوز/ psittacosis/ (ornithosis) تب طوطی:

این بیماری هنگامی که در طوطی ها تشخیص داده شد به نام psittacosis یا تب طوطی نامیده شد (منقار خمیده)؛ و هنگامی که در سایر پرندگان و در انسان ها شناخته شد ornithosis نام گرفت. اخیرا اصطلاح کلامیدیوز برای توصیف آلودگی ها در هر حیوانی استفاده می شود. گونه هایی که مبتلا می شوند شامل بوقلمون ها، کبوترها، مرغابی ها، پرندگان خانواده طوطی (منقار خمیده)، پرندگانی که در لانه زندگی می کنند و بسیاری از گونه های دیگر پرندگان و حیوانات دیگر می باشند. ماکیان معمولا به بیماری مبتلا نمی شوند. انسان ها حساس اند؛ به خصوص افراد مسن و افرادی که سیستم ایمنی شان تضعیف شده است، جزو انسان های پرخطر محسوب می شوند. کلامیدیوز در انسان هایی که در مراکز پرورش بوقلمون، حمل و نقل و کارگرانی که در تماس با پرندگان زنده اند و کارگرانی که با پرندگان دست آموز سر و کار دارند، یک بیماری شغلی محسوب می شود، اگرچه وقوع آن نادر است. نشانه های بالینی در اکثر پرندگان شامل آبریزش از بینی و چشم، التهاب ملتحمه، سینوزیت، اسهال، ضعف، از دست دادن وزن بدن و کاهش مصرف خوراک می باشد. در بوقلمون ها، ناراحتی های تنفسی و ترشحات روان زرد تا زرد مایل به سبز هم مشاهده می گردد.

کلامیدیوز در گله های بوقلمون به آرامی گسترش می یابد، به طوری که حداکثر وقوع آن حدود ۵۰ درصد است. اولین روش انتقال، استنشاق گرد و غبار مدفوع و ترشحات سیستم تنفسی است. این بیماری هم چنین از راه لباس و تجهیزات آلوده هم انتقال می یابد. پرندگان بهبود یافته حامل باقی می مانند و تا مدت های طولانی پس از برطرف شدن علائم بالینی، عوامل عفونت را دفع می نمایند. استرس های محیطی ممکن است باعث بازگشت بیماری و وقوع مجدد آن گردند.

مایکوپلاسما گالی سپتیكوم (MG) بیماری مزمن تنفسی (CRD) / سینوزیت عفونی / مایکوپلاسما سموزیز:

ماکیان، بوقلمون ها، کبوترها، مرغابی ها، قرقاول صحرایی و گنجشک ها مبتلا می شوند. علائم بالینی بین گونه های مختلف تفاوت اندکی با هم دارند. در ماکیان بالغ آلوده اگر عفونت پپیچیده و سخت نباشد، علائم ظاهری را نشان نمی دهند، اما در عفونت های شدید، آگزودای سروزی از سوراخ های بینی، آگزودای کف آلود از چشم ها و سینوس های متورم جاری می گردد، به خصوص در جوجه

های گوستی. کیسه های هوایی ممکن است آلوده گردند. در پرندگان آلوده، خس خس تنفسی و عطسه می تواند گسترش یابد. پرندگان مبتلا اغلب از رشد باز می مانند و بازده آن ها کاهش می یابد.

در بوقلمون دو نوع از این بیماری را داریم :

*فرمی که بخش بالایی دستگاه تنفس را درگیر می نماید که در آن ترشحاتی از چشم ها و سوراخ های بینی جاری می گردد، سوراخ های زیر حدقه ای (intraorbital) درست در زیر چشم متورم شده و آگزودای آن حالت کازنوز(پنیری) و سفت پیدا می کند. پرندگان صدای خس خس تنفسی دارند و بازده آن ها کاهش می یابد .

*فرمی که بخش پایینی دستگاه تنفس را درگیر می نماید که در بوقلمون های آلوده، کیسه های هوایی ملتهب می گردند . در ماکیان اگر آلودگی پیچیده نباشد، علائم ظاهری را نشان نمی دهند؛ بنابراین وضعیت آن ها ممکن است تا زمانی که طیور به کشتارگاه منتقل می شوند، مورد توجه قرار نگیرد و ضایعات مشخص و اختصاصی در کشتارگاه دیده شود. طیوری که دچار التهاب کیسه های هوایی شده اند، حذف می گردند.

مایکوپلاسما گالی سپتیوکوم در جنین ماکیان اهلی می تواند باعث ایجاد کوتولگی، التهاب کیسه های هوایی و مرگ گردد. مایکوپلاسما گالی سپتیوکوم می تواند به جنین داخل تخم هم انتقال یابد.

به هر حال بسیاری از گله های تجاری پرورشی، عاری از مایکوپلاسما گالی سپتیوکوم هستند. انتقال(جابه جایی) پرندگان آلوده می تواند آغازی برای بیماری مایکوپلاسموزیز در گله هایی که فاقد این بیماری اند، باشد .

هم چنین مایکوپلاسما گالی سپتیوکوم می تواند از راه استفاده از تجهیزات آلوده به MG انتشار یابد.

مایکوپلاسما ساینویا (MS)/ التهاب مفصل عفونی/ التهاب مفصل/ کیسه هوایی خاموش (silent air sac)

ماکیان و بوقلمون بیشتر مبتلا می گردند. پرندگان آلوده به فرم ساینووایتیس، علائم لنگش همراه با بی حالی، عدم تمایل به حرکت، مفاصل متورم، خشک راه رفتن، از دست دادن وزن و ایجاد تاول های سینه ای را نشان می دهند. پرندگان مبتلا به فرم تنفسی، ناراحتی های تنفسی را نشان می دهند. اسهال سبز رنگ در طیور در حال مرگ معمول است. از نظر بالینی این بیماری از MG قابل تشخیص نیست.

مایکوپلاسما ساینویا از مادران آلوده به فرزندان در تخم منتقل می گردد.

در یک گله، مایکوپلاسما ساینویا از طریق تماس مستقیم با طیور آلوده و از راه ذرات و قطرات هوایی در فواصل کوتاه انتشار می یابد.

مایکوپلاسما ملگریدیس (MM) / سویه N / سویه: H

مایکوپلاسما ملگریدیس، بوقلمون ها را در تمام سنین مبتلا می کند، اگرچه جوجه بوقلمون ها نسبت به بوقلمون های بالغ شدیدتر تحت تاثیر قرار می گیرند. اخیرا نشان داده شده است که مایکوپلاسما ملگریدیس، کیوتر، بلدرچین و قرقاول را نیز آلوده می نماید.

در گله های تولیدی، کاهش تولید و جوجه درآوری مورد انتظار است. این بیماری می تواند باعث تلفات بالایی در ماکیان جوان گردد. در پرندگان جوان، کاهش بازده، ناراحتی های تنفسی، بازماندن از رشد، کجی گردن به همراه کج شدن مهره های گردنی و کجی پاها معمول است.

انتقال از طریق تخم در اوایل دوره پرورش کم است، اما زمانی که سن گله افزایش می یابد بیشتر می گردد. عفونت ها می توانند به وسیله تجهیزات و کفش های آلوده به گله منتقل شوند.

در تمام موارد بی حالی، پکری، عدم پاسخ به تحریک، کاهش اشتها و افت روند وزن گیری به دلیل تب در گله مشاهده می شود.